

dne to žalostno grobišče, tedaj ga je nenadoma vprašal župnik: »Kaj delaš tu?« Otrrok je odgovoril, da išče marke. To pot se je zlagal, a ve še danes.

Fantič je postal gimnazijec, gospod pa je prišel za župnika na Most. Prvo leto je bil deček odličnjak, pozneje pa se je pokvaril. Čez počitnice je imel nekaj prevesti iz nemškega. Prevel in napisal je tako slabo, da je hudo ogorčil župnika. V drugi šoli so ga sploh grajali iz pridnosti. V tretji je želel župnik, da bodi fantič frater. Deček ni maral. V peti šoli je gimnazijec padel, ker je preveč bral Karla Maya. Vendar je šole nadaljeval in dokončal. Pri mizi je jedel z župnikom, pisal njegove cerkvene račune, k maši pa ni stregel. Ko je prišel k birmi kardinal Missia, ni mogel biti pri obedni mizi, marveč v kuhinji.

Tu v kuhinji je občeval dijak z župnikovim bratom, ki je bil svoje vrste človek. Rad je orglal, dasi ni nič znal. Ko ni bilo župnika doma, je dijak gonil mehove, a oni je sedel za orglami in krčevito držal za tipke, tako kakor mu je dijak pokazal.

Prišla je matura, prišla odločitev za stan. Župnik je s tresočo se roko napisal naslov na pismo, v katerem je prosil njegov abiturient za sprejem v bogoslovje.

Bilo je poleti 1916. Tedaj je župnik delal v svoji sobi, ki je bila obrnjena v stran od napadanja. Kar zasliši, da je ustrelilo nekje v bližini. Poskoči in plane k vratom, jih odpre in hoče videti, kje neki je padla italijanska granata. Ta čas se razleti druga v sosedni sobi. Drobci tega izstrelka so ranili smrtno župnika. Umrl je na operacijski mizi v Podmelcu.

Tako hodim na Šišenski vrh in gledam za zarjo. V zarji vidim Vaš grob, Jože Fabijan, kako leži sam, daleč in na tujem...

Ivan Čampa | Skrivnost ob ribniku

Med drevjem v parku noč neslišno lista
in drobni pesek po stezah molči.
Neba neskončnost je opojno čista
in ribnik v mesečini se blesti.

Ob njem midva ko ptičici drhteči,
ki sta iz gajbice ušli v prostost,
si šepetava pravljico o sreči
in v srcu sladko hraniva skrivnost. —